

Jan Dykastová Toulín
 Václav Dykast " "
 Marie Lehmanová Toulín
 Jindřich Blumil Senec
 Marie Franc. Senec
 Krystina Huma
 Jindřich Marie
 Janek Klumal Sokol Jatec
 Václav Fierer Sokol Jatec
 Zdeněk Hopper "

Slavnostní otevření sokolovny.

Dne 12. června 1937 prožívala naše jednotka a s ní všechno širší obyvatelstvo Kouřova svůj největší svátek, otevření krásné sokolovny, kterého slavnosti i samo ude přálo.

Že páticím hrupoliti rástala obloha zachmuřena a v sobotu po celý den těžké mraky zakalovaly oblohu, z nichž ohlas yvolný dít' rozmáčil sem, tvoříc na silnici a vlně na upraveném cvičišti velké haluzi.

Nelada byla velice shleda a pochyby o radu slavnosti byly více než opodstatněny - ale rástávala ve všech prsou naděje, že se z nich vyjasní. A byli jsme zhlamáni! Když i ten sluh byl sokolem.

Časné ráno nebylo sice láhavi, leč poněkud mraky mizely a pod teplejšími paprsky slunečnými sem se vysušovala, teplo přijímalo a s ní mizely všechny obavy. Čteny zmizely a krásný den skloval plný úspěch.

Slavnost začala budíkem hudebního sboru br. Opátý o 5. hodině.

Domy všech českých majitelů začaly se zdobit prapory, sváteční nálada ovládala Kouřovem, který začal se plnit milými hosty z blízkého i dalekého okolí, vítají průchodí dráma slavnostními básni s nápisy:

„Česky Kouřov vás vítá!“

Trupy všech směřovaly k sokolovně, která budila opravdový obdiv, jak lahodným vzhledem, tak i umístěním. Sokolovna, vybudovaná dle stavebního plánu br. Václava Zimy, architekta z Dejvic, a se sborem arch. J. Boprsala z Rakovníka, jest skutečnou oáskou obce a nikoliv na ni sestry i bratři byli opravdu hrdi. Je skami v očích hledali však bývalí naši národní svou slávu - a přijelo jich hodně - která emigrovala, aby tak ustoupila pitnému parku před sokolovnou, která touto úpravou získala jedinečný vzhled.

Hosté podívali se a nestrhli pochvalou nad uctivým vyřešením vnitřní budovy, krásou tělocvičny a všech místností vůbec. Je výborně uspořádali bratři Hájek a Barta, krásnou výstavku, obklopenou velice pěkným památníkem, pracovaným br. Arneštem z Prahy. Průběh zlobí

dvě sochy ptáků sokolů, kteří raději vyhotovil br. akademický sochař Josef Štýbr z Mlýjovic. Největšího podivu vzbudila u všech návštěvníků nádherná opona jirišská, dílo br. akademického malíře mistra Oskara Bernády z Lichova u Jách, který knížecím darem svým zaplatil a bral do svých srovi.

Starostní valná hromada

začala v 10. hodin a byla rákosně přednesena láti hymny a smetanový kámen, zpívající místní sbor.

Tak ušel se slova rakodatel jazyky, bratr starosta Veselý, vítaje předstí její účastníky, kteří do posledního místě napl-
nili křesťanskou i široký její balkon. Víteš voláše nástupce okresního úřadu bratry dr. Duchka, ři. křesť. u Jách a br. Krátkého, vrch. okr. taj. tamě, br. Frant. Diepolt, starosta sokol. úřady Rakovnícké, br. Antonína Blivka, starosta obce, br. Eduarda Klicperu, čl. předsednictva Č. O. S., br. Čermáka, čl. předsed. sokolské ř. Budčské, který zastupoval i bývalou naši ochranitelsku, Sokol Krocchlas, chefredaktora Fr. Vincika z Prahy, nástupce výboru Palackého a Dr. Riegro, br. Ant. Krátk, delegát N. J. S. v Praze, nástupce všech sokolských jednot úřady Rakovnícké, Budčské, Sladkovského, Krušnohorské-Hukavský, nástupce místního odboru N. J. S. a U. M. S., sboru hasičských, jednot a hosporaci závodníků a nástupce III. okresu sokol. ř. Rakovnícké br. M. U. B. Balakyma.

Z pozdravných telegramů a blahopřejících dopisů uvádíme ony, kteří zastala U. M. S., odbor. přednostka min. školství Jan Dvořák, min. rada dr. Villani v Praze, sestra Jandacovi z Rakovníka, br. Ridel z Rakovníka, ředitel školy V. Vlásky z Bratřilavy, ředitel J. Hrona z Prahy, bratři arch. Alois a Vladimír Zimovi z Prahy-Dejvic, rada král. města Rakovníka, ředitel N. J. S. z Prahy br. Ol. Šojka-Sokolovici, br. J. Hugler, v. insp. v. v. z Plně, bratřička jednoty Sokol v Chodově a rada starších církve československé v Lisanech.

Bratr starosta Rudolf Veselý ve své řeči uvedl poměry, které vlády v Kounově v náčelních 20. století, kteří pravi školy všichni malice školské, rakosně zde roku 1884, spolupráci s místním odborem Kávosku jednoty revuorické, jím p. 1905 rakosněm, a marném usilování o rakosní Škola, v němž by i mladí jako řível průbojny pracovali, aby tak od obrany se přičlo k úlohu, vypráví o resmulinu přičli br. Dr. Petru Jandacovi z Rakovníka, který jej podporoval v rakosní jednotě. Teprve přirost v r. 1918 přivodil kmen a v únoru 1919 svolána byla ustavující schůze, na které promluvil o významu Školstva br. Eduard Klicpera, profesor realky z Rakovníka. Dnem 23. března 1919 vstoupila tato mladá jednotka do života s 57 muži, 30 ženami a 18 dorostenci.

Dnes přibývají se rakodajících čl. bratři a sestry: bratři Černý, Václav Jakes, bratři Jiráck, bratři Křta, Ferenc Křtom, František Mráz, Josef Nobilis (nejistní čl. jednoty), Polák, Antonín Šailer, Jiri Šolík st., Jeronym Štyr, Františka Veselá, Rudolf Veselý a Marie Věruová. Věkuje jim za jejich věrnost k jednotě a vybiř přitomní, aby povstáním ustili památku resmulinu čl. kteří se nedočkali dnešní tak slavné chvíle pro jednotu.

Vypráví o hrdiných náčelních jednoty, o evicím ve škole, a miz se musely vždy křice odstraňovali, aby se tak riskalo místo pro evicence, o tom, jak se shrádalo a ředilo, jak bylo rakosněm evicím na 5.000,- Kčs, jak byla přikána stará škola všichni malice školské na 20.000,- Kčs, jak v roce 1936 provstl stavební fond na 62.500,- Kčs, kdy bylo rozhodnuto, aby se začalo se stavbou nové školovny, vypráví o jeho obavách před knáciným dluhem, o tom, jak rakosněm budov revuorické dole Katerina u přelomění křstávky Kounov riskani stavební materiál, který pak rozhojnil materiál, darova-
ný br. Janem Zamazalem. Křičí nadšenou pravi bratři, sestry, dorostu i rakos, kteří se ráčlivili i nečlenové jednoty.

Lidé zaplují a nadšenou práci stavebního odboru, jehož členy
byli bratři: Václav Dostál, Václav Jirásek, Ant. Kindermann
a Janova (Kobemický mistr), Čeněk Polívka, Ant. Sailer a celé se
svým předsedou br. Jiřím Šolhem st., který byl duší celé
léto opravdu krásné stavby. Děkuje všem, kdož se jakoukoli
práci podíleli na výstavbě tohoto stánku, volající pak bratři
řeznickáři. Děkuje všem dárcům za peněžité dary, kterých
se i s podnikavými sbírkami sešlo skoro 43.000.- Kčs, jakož
i těm, kteří přispěli pomoci hmotnou. Byli to bratři Audouin
a Čeněk Polívka, skoro veškerým svařením materiálu, k čemuž
přispěl i br. J. Šolch, bratři a Janova, někteří hospodáři
a Matějovic, Milostina a Pavlečina. Bratři Polívkové darovali
poremek o výměře 8 arů, firmě bratři Mráčkové a Trěmosné
a Jan. Vltavský a Rakovníka za darované věci, nebo ruznou
slevou na zakoupením zboží, jak učinily Rakovníčské
keramické závody, Západočeské kovárny na Kladno,
jakož i ministerstvo zemědělství poskytlím velice
slevy na zakoupením dříví. Obvlněnu díky vyslovil
opony Mistru Brázdovi za skvělou oponu, právě to
mistrovské dílo jak pojedlím, tak provedením. Má
pro nás tím větší cenu, neboť je darem hraničáři
a Ličkova hraničáři a Kouřova.

Fotlu opony malý!

Co představuje opona dle pojedl jejího tvůrce:

Levá skupina představuje český lid, pohledující s údivem
na oráče, který z tvrdé země vyoral práva i svobodu, znárodně-
né popelnice a starým mečem, jímž předkové za svá práva
i svobodu bojovali. Nad touto skupinou vznáš se genius
vlasti, přinášející povádivý oheň nadšení. Její prováří
par letících sokolů, jenž zobrazení vnesešnou myšlenku
sokolskou, stavící se plně do služeb vlasti. Dětko v náručí
řeny symbolizuje nové pokolení, které se hlásí ke svému
česství.

Pravá skupina zobrazuje matku Vlast, obklopenou
bohyněmi umění, hudby, poesie, písemnictví. Právě jí řena
přináší Vlasti chléb a sůl a ji prováří český lid, odhodlaný
hájití urvanou mu pídou ohněm i mečem. Postava sokol-
ského borce, vabující parě k bližším se ptáčkům sokolům,
znáší myšlenku Týrsovu, pronikající do poněmčenešho území
jako nositelku národního nadšení a vroucího vlastenešství, a hlásá
naše heslo: Co česk, to Sokol.

Obrar je vsazen do typické české krajiny s olivními se
lámy obilí, dole pak namalovány jsou dary země: jablka a hrozny.
Dětská postavická dole, držící sokolský št, znáší mladé, zdravé
pokolení, vychované v myšlence Týrsově. Děťcoví, kráslicí
dolní okraj opony, nese nápis "Ldar!"

Za nepotřebný materiál dostali jsme přes 7.000.- Kčs, čímž
stavební fond byl rozmnožen o 50.000.- Kčs a tak jsme měli
na stavbu sokolovny 113.000.- Kčs. Vydání do 10. června 1937
činilo 153.000.- Kčs, tudíž dluh činí do dnešního dne 40.000.- Kčs.

Návěrečné řeči ocenil zásluhy bratři Kemeš a Pláně
a J. Nového a Rakovníka o xdar jejích sbírek, obrátil se
k domácímu členstvu a vybírá jej k další činnosti práci.

Ukazuje na stále nebezpečí se strany zavilých nepřátel, kteří jsou podle prvního poselství presidenta Osvoboditele J. F. Masaryka jenom kolonisty v naší republice a jejichž úsilí směřuje k bývalému jejich ovládnutí smíšeného pohraničí. Sokol náš ať stojí neochvějně na přední stráni, holov dává i svůj život pro vlast, národ a rodnou zemi. V sokolovně, tělo svaly, která se týče jako pomník nadšení, sokolské práce a obětavosti, necht' pamuje vždy svornost a pravé bratrství. V době pokoje ať je majákem, z něhož vychází světlo pravé osvěty, pramenem lásky k bližnímu, v době bouře necht' je pevnou tvří, o níž se rozbijí útoky všech nepřátel.

So ním promluvil zástupce Rakovnické skupiny její starosta a starosta města Rakovníka, profesor reálny bratr František Diepold. Jeho řeč plná vřelosti a nadšení, ve které líčil poslání Sokolstva v národě a v pohraničí, v němž nabádal k rozvinutí všech sil ve prospěch národa a vlasti a ve které plně ocenil práci naší jednoty i krásu nové sokolovny, byla odměněna bouří pochvaly.

Za okresní úřad v Žalci, omluviv nepřítomnost okresního hejtmána p. vládní rady Řeháčka, pozdravil jednotu naši delegovaný p. MUDr. Duchek, který vyjádřil skutečný obdiv jednotě nad jejím zdárným dílem, které je pravou ořadnou obce i okresu, vyjádřil činnost jednoty jak po stránce tělesné výchovy, tak i kulturní, přál jí v další práci plného zdaru. Po hlučném potlesku ujímá se slova starosta obce br. Antonín Polívka, který děkuje jednotě za její zdárné dílo, které bude povždy hlásiti vytrvalost a sokolské nadšení. Sokolovna, která byla postavena i za pomoci těch, kteří stojí svým

politickým přesvědčením mimo jednotu, bude stěžístvem všeho českého občanstva. Našemu řeči vydrhl obětavost br. Jiřího Šolka st., jenž věnoval starbi všechn čas a všechnu sílu, práci na sokolovně od časněho jitra do pozdních hodin večerních. Tato řeč našla odezvu bouřným potleskem posluchačů, kteří odměnili jím i projev zástupce III. okresu sokolské skupiny Rakovnické br. MUDr. Romana Balakyma z Mělníka, jenž blahopřál se srdce naší jednotě k dosažení vytknutého cíle. Zástupce Národní jednoty severočeské, tajemník její br. Král, ushodil posluchač svým nadšeným slovy, se srdce blyskajícím: bouřoval na vyjádření vytrvalost odvěkého nepřítel, děkoval jednotě za novou tvr ve německém území a ujistil ji a Čechy zdejší všemožnou podporou, což vyvolalo hlučnou pochvalu.

Za skupinu Budčickou a za její jednotu ^{promluvil br. J. Čermák,} Kvočický, vyjádřil od ní, bývalé to naší ochránitelky, vřelý pozdrav a ujistění, že svazky, jímž nás proutaly, nijak ani vrdělosti, ani časem neutrpěly škody. Těmž, jímž by mohl cítili, musí ustoupiti obdivu a uznání nad dílem naším. Znaje dobře poměry u nás, blahopřeje jednotě v klubu deu k zdolání všech překážek a volá naši jednotu upřímně „Zdrav!“ Po uctění potlesku projevil vřelé uznání naší práci zástupce stálého výboru Palackého a dr. Riegra chefredaktor Václav s ujistěním, že v naší národní práci najdeme se všechna veřejnost, která je přesvědčena o naší houčevnatosti a vytrvalosti v boji za naše práva. Touto řeči pororně vysechnutou a odměněnou potleskem, byly zaloněny projevy delegátů, kterým br. starosta poděkoval s ujistěním, že neustoupíme a v boji našem vytrváme, neboť víme, že by nás jinak čekal osud nešťastných slovanských bratrů - luvických Srbů.

Potom následuje předání klíčů od sokolovny br. starostou br. Antonínu Šailerovi:

„Bratři Antoníne, jsi jeden z prvních, kteří se do jednoty přihlásili a proto se všichni máme rádi jako dobrého bratra, byl jsi poctěn správcovstvím naší sokolovny.

Co všechna léta, co se známe, staval jsi se pečlivě o svůj majetek a proto uvítal jsem tuto volbu radostně, neboť svoje vzorné péči o vlastní majetek ješ mi nárukou, že tou péčí vynesíš i naši svatyni, na které pracoval jsi denně a jejíž klíč ti nyní podávám. Přibudeš býti jejím blahým strážcem?“

„Přibude!“ splynulo polohlasné se rdu vršením pohrnutého bratra Antonína Šailera, v němž jsme riskali opravdu svědomitého správce domu.

S přáním, aby milí naši hosté si odnášeli z Kouzom jenom dojem radostný, prohlásil bratr starosta schůzi za skončenou.

Průvod obcí.

Ke 2. hodině odpolední měl Kouzom neobyčejný vzhled. Všude ruch a pohyb. Návěstovníku valem přibývalo, do kočárů, mísily se houkačky aut, cyklisté jen zděsí mohli projížděti rostoucími davy, s houbou přicházeli hosté z Milostína a Janova, vítali jsme se s přáteli z daleka a široka a všichni se ubírali na vzhárané perádky silnici k Mutějovicím. Přišli již bratři a sestry v krojích, s nimi dorost a řádco, sbor důstojníků rakovnické posádky, legionáři, hasičské sbory, sbor Stráž svobody, Baráčníci, morli Horáčkovi z Křižovic, jasné a ohnivě barvy

národních krojů pestrých se mezi přiklížejícími diváky, pořadatelé podle pokynů br. řádku náčelníka Jos. Klověka řadili celý průvod, k nimuž se blížil mocný proud hostů z Rakovníka. Zasněžené povrchy br. řádku náčelníka a celý průvod dal se do pohybu. Vpředu byla nesena stálá vlajka provázená 2 legionáři, za nimi náčelníctvo řádku s jejím starostou (3), pak následovali 3 náčelníci Českoslavenké obce sokolské se starostou naší jednoty, 4 prapory jednot, 7 praporů dorostu, 5 praporů družiny Českého srdce ze Zales, náčelníci 4 okolních řádů (14), důstojnický sbor z Rakovníka (14), cyklisté (4), Stráž svobody (6), delegáti úřadů (33), hasiči (29), staročeské kroje - 78, Baráčníci - 15, Horáčkovi - 12, řádky - 237, řádky - 215, dorostenky - 135, dorostenci - 57, ženy - 66, muži - 162, vedoucí - 4 muži, 7 žen, za sokolskými prapory - 5 mužů. Průvod krojovaných účastníků čítal 1.123 osob a za ním pochodovali účastníci v kroji občanském, kterých bylo hodně přes 1.500.

Tento mohutný průvod, jenž vyházel hruběšlý sbor Lokola Rakovníka, za osobního řízení dirigenta - lektora br. Boh. Šampla a kapela br. Jar. Opata z Milostína, byl po cestě hlučně pozdravován. Bylo pozdravováno i u sokolovny v bouřný záost a naše Hrdin! znělo jako bouře Kouzomem, který takového obrasu dosud neviděl a jenž nadšení vléval do srdce a slzy pohrnuté do očí. Vždyť Kouzom byl náš, byl český a pevně doufáme, že už českým zůstane. Proto jen svorně kase dál, až, podle Týrse, „na nejvyšší mezu.“

Akademie.

Zatím co průvod krojovaných prošel kolem sokolovny celou vsí, aby pak radním vchodem došel na cvičišti, druhá část průvodu - nekrojovaní a s nimi davy domácího

občanstva i hosti postupovala po krásném schodišti k sokolovně a kolem ní na cvičišti, které se ráhy naplnilo a soba stálo pro účelovitou skupinu akademie, kteří pozorovali všechna dobře uvozená čísla pořadu. Západní estráda sokolovny byla obsazena následci úřadu, delegáty sokolských skupin, jakož i všech přítomných organizací a v předu uváděnými hosty. Velice dobře se uplatnil rozhlásový přístroj napájěný bezplatně bratrem Zamatalcem. Po chvíli, kdy se utišil ruch a šum, dal br. skupinám uáčetelnou povel ke vztyčení státní vlajky, která veselé rovala nad cvičištem a velebně rovaly naši národní hymny nesly se prostřanstvím, oznamující začátek skupin akademie. K mikrofonu přistupuje slavnostní řečník br. Eduard Kliepera, člen představenstva a jednatel vzdělávacího sboru ČOS v Prahy, aby pozdravil přítomné a vyjádřil význam dnešní slavnosti nejen pro Kounov, ale pro celé pohraničí a republiku. Děkuje naší jednotě jménem Sokolstva, jejímu starostovi a vůbec všem, kdož na tomto díle mají podíl, za zvladování krásné sokolovny jako díla občanské sokolské práce a její vytrvalosti, kterou jako bývalý skupin starosta skupy Rakovnícké poznal při svých návštěvách u nás, kam vždy s radostí se dostavoval a na kterého návštěvy rád vzpomíná. Přje naší jednotě dalšího rozkvětu, promlouvá o sokolském poslání v národě a končí krásnou svojí řečí přáním, aby vznešená myšlenka Tyršova napustila pevné kořeny v srdcích všech synů a dcer našeho národa. Když se utišil bouřlivý potlesk a provolávání „Nardav.“, objevuje se u mikrofonu br. dr. Schwarz v Prahy, aby jako následce ČOS, předseda obecního odboru ČOS. vyjádřil její pozdrav přítomným bratřím

a posrám i všem, kteří se dnešní slavnosti zúčastnili. Janu-
kovy jeho hlas a hluboký obsah jeho řeči přímo uchvátil
všechny posluchače, kteří napjatě sledovali jeho prdečn-
á slova, když líčil práci sokolských jeduo, zvláště pak
hraničářských mezi naším lidem, jejich snahu jak
o výchovu tělesnou, tak i mravní, jejich úsilí, aby
pravé bratrství a s ním účinná láska k bližnímu
staly se vodítkem všeho našeho konání. Ukaruje nám
na nebezpečí, které nám stále hrozí od odvikeého nepříteli,
který stále a stále usiluje o to, co tisící životů a polohy
kve jsme si znovu vybojovali, svoji svobodu a sam-
statnost, nabádá k ostranitelnosti a ke skutečné brannosti,
jak tomu chtěl náš velitel dr. Týrů. Obrací se k mládeži
a dorostu sokolskému, aby následovali všichni příkladu
svých otců a matek a stáli věrni na všech okolnostech
národu a vlasti. Děkuje naší jeduotě za novou brá,
kteou jest proslula obranné bráně proti útokům nesmi-
řitelného odporce a přeji národní práci sokolské plného
řadu. Promluvena řeč se odehrála v prdeci vzbudila bouři
potlesku, náš sokolský pořdrav neměl konce. Konečně
doplnil a na evičišti se objevuje skupina učitelů br. Kbaček
se skupiní náčelníci p. Majerovou. Akademie náčelní.

Na evišti přicházejí švicrským krokem páci bratrské
jednoty Knížecova a jejich krásný. Horáček "uchvátil všechny
diváky. A teď následuje číslo po čísle bohatého programu,
a někdo uráčí "Pěšáckou" všech složek z Janova,
"Dvanáctku" mužů a žen z Mladějovic, ústvarová proslulá
křátky z Loupova, napodobivá proslulá nejmenších
děsí na české národní písně z Janova, bratři mužů
z Rakovníka, která dle všeobecného úsudku byla zlatým

hříbem porádku, nová proslava pro 12 dorostenců z Koumova,
řemý vysoká kladiva z Rakovníka. A tak to šlo za sebou
celé odpoledne. Všechna čísla byla přijímána s pochvo-
lou, čehož byl důkazem potlesk, který se po každém
vystoupení rozléhal evičištěm.

Po skončení akademie vyhnával hrubácký sbor
s kerasy různé skladby až do chvíle, kdy obecenstvo
račalo opouštět evičiště a když rolově mladí učeslanci
račínali plnit kráskou křesněním, kde po 8. hodině
večerní byla zahájena sokolská vesnice.

Dojmy, které si všichni z naší slavnosti odná-
šeli, byly rajské písně a rapy, se kvaše v paměť
našich milých hostů. Jsme se prde vdeční všem, kdož
jakýmkoli způsobem se přičinili o zdar slavnosti,
jaké Koumovo dosud neviděl a hned zase neuvidí
a na kterou budeme dlouho s radostí vzpomínat.

Edmund Týda

Lesby a bratři,

přislušníci sokolské jednoty v Koumově, byl jsem porádku
br. Jiří Šollem st., bratrem koumovské sokolovny, stánu, který
byl postaven v době, kdy se nad střední Evropou a lidmi i nad
naší zemí stahovaly mraky blížící se 2. světové války, abych
jako tehdejší jednatel jednoty a v r. 1938, v roce slavného
a nepamětného XI. všesokolského sletu v Praze.
učeslanců jednoty a evičel našich káňat, paměť těch oněch
těžkých dnů v Koumově, v době Mnichova, v odslupu
16 let, vyhlíel dobu po postavení sokolovny až do r. 1945,
našeho osvobození.

Nal jsem na sobě velký úkol, který svědomí a láska k br. Jiří-
mu Šollemu st. budu se snažit v dalším pojednání rachy-
lit.

Ještě nevymizely z paměti vzpomínky na krásu a slavné otevře-
ní naší sokolovny, začala sokolovna ožít novým duchem
a hlavní přípravou k uctívání proslulých na XI. slet. Funkcio-
nari a členové naší jednoty z krásného otevření sokolovny
a mnoha povzbuzujících řeví, dali se ihned do další práce.
Evichy všechny složky ra vedoucí osvědčených vedoucích.
J. Ida Woloshanovi, učitelka rú. rú. prau, vedla rálynu
a řevy, p. Marie Merhanová, uč. míst. řevy, vedla do-
rostenci, br. Edmund Týda, učitel, vedl 2 odděly rály a mužů,
br. František Šelinger dorostenci. Všemi složkami rú. rú. řevy
li jsme se okresového eviču, rú. rú. sletu v Rakovníku
a konečně oněch nepamětných dnů v Praze na
Šlahově.